

Frankfurt Krankenhaus

Special Guest Star: Stefan Edberg

Af: Christian Brøchner

Illustrationer: Amdi Thorsen, Familiejournalen

For anden gang kan STUD MED kåre en vinder i vores lægeroman-føljeton om livet og skæbnerne på Krankenhaus Nordwest Frankfurt. Vinderen modtager et gavekort til Universitetsbogladsen for sin fremragende fortsættelse.

De tidligere episoder kan læses på www.fadl.dk/studmed. Der indledes dog med et lille referat for de dovne.

Vores kittelklædte skæbners videre færd bestemmes af dig. Skriv det næste afsnit, send det til os på studmed@fadl.dk og deltag i konkurrencen om en lækker præmie.

Efter hospitalets årlige grillfest, hvor der opstod hede følelser mellem Dr. Baum og Gisela Weber, er hverdagen nu tilbage på Frankfurt Krankenhaus. Heike Drechler tog Dr. Henchel i at downloade billeder af børn uden alt for meget tøj på, og desuden fik frk. Drechler væltet en flamingokasse med en nyre ud af hænderne på Schmalbruch. I et forsøg på at opklare nyrens herkomst, bliver Dr. Baum igen sat på plads af Schmalbruch. En ny portør ved navn Rudi Völler tropper op på afdelingen, under påskud af at være taknemmelig for afdelingens meningsfulde eksistens. I tilsyneladende samspil med den snu Heike Drechler, er Rudi Völler i færd med at finde ud af, hvad der egentligt foregår på Frankfurt

Krankenhaus. Völler opdager uadresseret Stesolid i Schmalbruchs skuffe og en positiv graviditetstest på dametoiletet. Begge observationer noteres i notesbogen. Som en del af "operation Krank" benyttes den ganske uvidende flommefede Stig Rossen, under påskud af at han har en ondartet og inoperabel mavesvulst. Schmalbruch modtager gæsten.

- Stig! Godt du kommer! Jeg har gjort bordet klar, vi skal jo nok operere lidt i dig i dag.

Schmalbruch havde på trods af sin magtkarisma en ganske udmærket evne til at vinde patienters tillid. En evne han ikke var bleg for at udnytte.

- Øh...okay...men skal det være lige nu? Jeg mener, jeg er lige ankommet og er lidt udkørt efter turen. Hvad med lidt til maven først?

- Nu skal du høre, min ven. Du har en ondartet mavesvulst. Jeg kan ikke operere dig, hvis maven er fyldt med wienerbrød og kakaomælk, forstår du nok! Så hvis du nu iklæ'r dig pyjamasen der og lægger dig på briksen derinde, så kommer jeg lige straks tilbage. Schmalbruch forlod lokalet, opstemt over den forestående operation. En inoperabel mavesvulst, stod der i journalen. Inoperabel betød for ham at et letalt udfald af operationen var accepteret. Nye nætter i laboratoriet lyste op for ham, - så meget at han blændet gik ind i Heike

Günther Baum: Kirurg og vores helt
Dr. Henchel: Ældre rund og rar og glad for børn - byder gerne en Werthers Echte
Christophpher Schmalbruch: Førstekirurg og skurk
Gisela Weber: Afdelingssygeplejerske og Dr. Baums veninde
Heike Drechler: Småbuttet, kluntet, men lynskarp lægestuderende
Rudi Völler: Portør med én nyre og en notesbog
Stig Rossen: Hemmeligt rask patient med kærlig hang til mad

Drechler, som var i færd med at samle sin og Gisela Webers frokost op, efter et lille sammenstød på gangen.

- Heike! Lille Heike! Står du nu og roder igen? Hvad siger du til at assistere en dygtig kirurg til en kompliceret operation i dag?

Schmalbruch smilede skævt til hende, og følte selvsikkerhedens rus forplante sig gennem kroppen.

- Jeg vidste ikke at Dr. Baum skulle operere i dag. Men det ville da glæde mig, - jeg melder mig gerne hos ham. Den kraftige mandibelen syntes at falde et par centimeter på den kække Schmalbruch. Ikke just det svar han havde forventet. Dr. Baum irriterede ham.

Grænseløst. Han så frem til et Krankenhaus uden Dr. WUNDER. Og svagt mærkede han glæden ved tanken pulsere i venstre tinding.

Dr. Baum luntede roligt ned ad gangen mod Dr. Henchels kontor. Efter morgenkonferencen, med afsløringen af Giselas fortid, var hans hjerte lettet, men samtidigt tungt at bære på. Gisela virkede lettere

rystet over handlingen, og hun måtte kæmpe bravt for at holde tårerne tilbage. Havde hun virkelig fortjent den behandling? Ja. Hun havde solgt sig selv. Til Schmalbruch. Og hun havde solgt ham til Schmalbruch. Det var i al fald Baums egen vurdering af sagen, og trods sorgen i hendes øjne, var han glad for at have gjort det. Ikke mere at skje på, og sådan skulle det være på Krankenhaus Nordwest!

- Henchel?

Baum bankede to gange og gik ind på kontoret. Bag skrivebordet sad Dr. Henchel med en sagsmappe foran sig, og en Werthers Echte i munden.

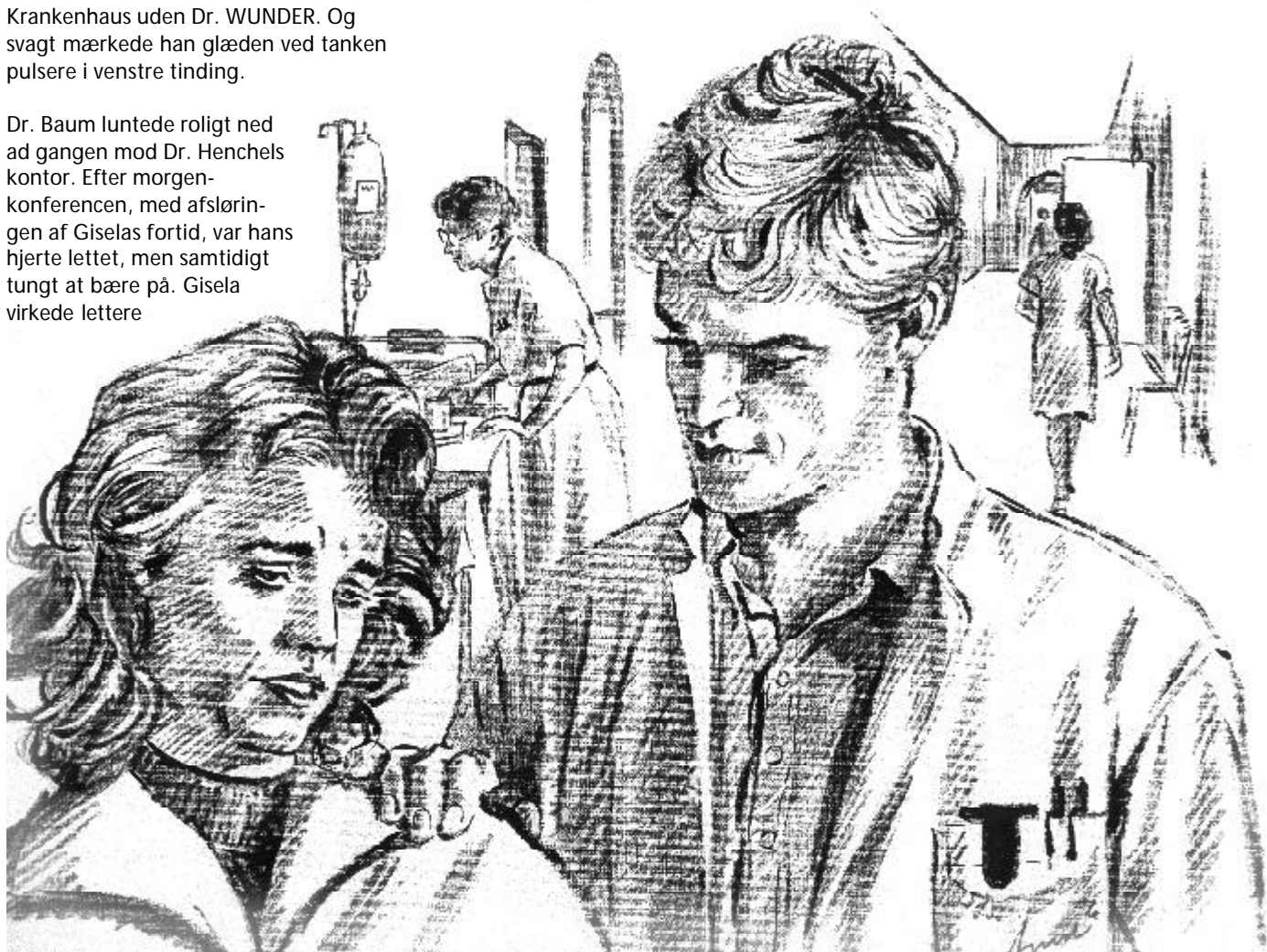
- Sid ned. Tag en bonbon. Og sid ned.

Henchel var en anelse nervøs ved situationen, og den klassiske ansamling af svedperler på panden afslørede ham. Baum tog en bonbon, og satte sig afventende foran ham.

- Ser du, Günther...vi har et problem her på afdelingen...jeg har et problem. Hvor længe er det du har været her? Altså, der kommer en tid i enhver mands liv, hvor-

- Hvad er det du vil, Henchel??

Baum afbrød ham brat, velvidende hvor det bar hen. Henchel havde tydeligvis solgt sig selv til Schmalbruch! Den lille buttede mand stirrede tomt ned i mahognipladen, mens han stille rev alle hjørner af samtlige lapper papir foran sig.

Baum stirrede på Henchel med et blik, som ville få selv en blind til at kigge ned.

- Henchel, du har ret. Du har et problem. Jeg regner med at denne samtale er overstået!! Jeg må gå. Han forlod rasende kontoret og spyttede i bar arrigskab en Werthers Echte i hovedet på den forbipasserende Rudi Völler.

- Hey hey hey. Was Machst du, Mann??

- Alles Toll, mester. Tør øjnene. Baum var mere frustreret end nogen-sinde. Hvordan kunne han? Alle synes at være i Schmalbruchs fold. Selv den nye fyr var ofte besynderligt tæt på Schmalbruch.

- Undskyld. Det var ikke meningen. Jeg fik den galt i halsen, og måtte hoste den op. Beklager. Kan jeg hjælpe dig, du ser ud til at lede efter noget?

- Jeg skal køre Stig Rossen op på E45. Schmalbruch skal operere i eftermiddag.

Inde i rygelokalet sad Gisela Weber og sugede kraftigt på dagens cigaret nummer 16. Efter morgenmødet havde hun haft svært ved at samle tankerne. Bare fordi hun engang havde haft svært ved at samle benene, skulle hun nu ydmyges foran samtlige kollegaer. Med den anden hånd kærtegnede hun blidt æggen på brødkniven, og overvejede nøje sin situation. Hvor tit havde hun ikke siddet sådan, med kniven på håndledet, og tænkt tanken. Egentligt troede hun at hun var ovre det, men i går var hun blevet så ulykkelig, at den gamle vane overrumplede fornuffen. Hun havde mistet Günther, og det var hendes egen skyld. Hun havde mistet sin værdighed, og det var Günthers skyld...og hendes egen. Mens hun sad og filosoferede over tab og skyld, kom Dr. Baum ind for at sugelidt beroligende luft.

- Gisela! Sidder du her? Hendes bedrøvede sind fodrede kun stilheden, og Baum kunne mærke samvittighedens smerte. Hun var så smuk som hun sad der, med tårer i øjnene, skrøbelig og med svagt åben kittel.

- Gisela...jeg er ked af det. Jeg blev bare så skuffet, og -

- Åh Günther!! Jeg er også ked af det!

Hun kastede sig storhulkende om halsen på ham og pressede sit gadeparti hårdt mod hans. Baum strøg hende forsigtigt over håret.

- Åh Günther...der er noget jeg må sige til dig. Om mig. Og Christopher. Jeg er... Han...han vil ha' at jeg skal... Baum så allerede nu for sig, hvordan Schmalbruch og hende gjorde lagenerne våde i linneddepotet. Pludselig virkede hun ligeså grå som linoleumsgulvet. Tankerne blev afbrudt ved en sirlig hvislen. Den var god nok - 1. kirurgen var på vej.

Samtidigt på 9. etage kørte Rudi Völler rundt med Stig Rossen i en efterkrigs-karet af en rullevo. De passerede personalebadet, og Rudi hørte vandet risle. Med sin taktiske baggrund, vidste han at fjenden skulle overrumples, når det var mindst ventet, og fjenden mest sårbar.

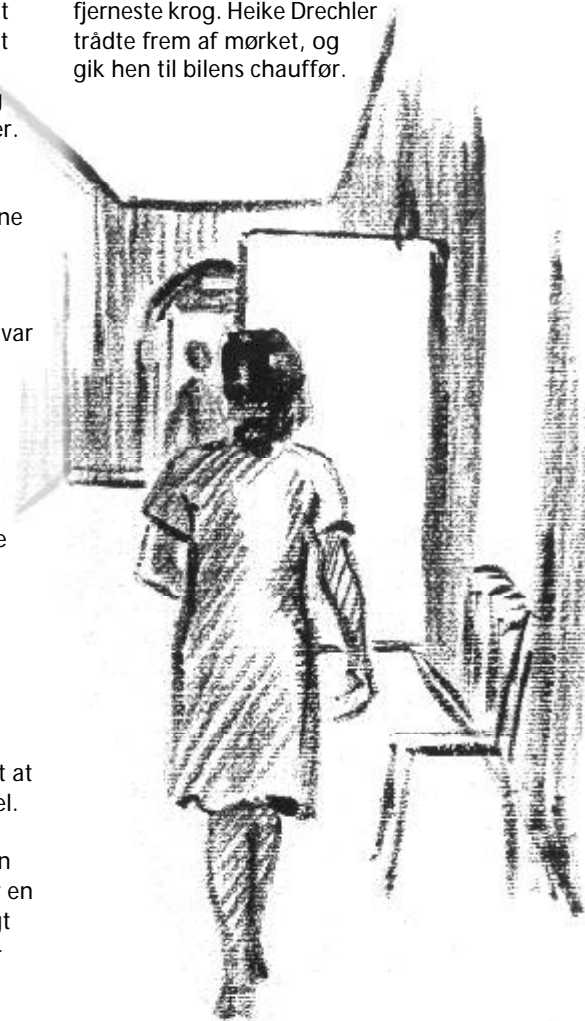
- Jeg skal lige ud og lægge en mønt i wc-damens skål, hvis du forstår. Det tager kun et øjeblik.

Langsomt og lydløst sneg han sig ind i baderummet. Duggen gjorde det svært at se klart, men det var kun til hans fordel. På træbænken foran ham, lå en bunke tøj som han hurtigt gennemsøgte uden held. Da han rystede en T-shirt, røg der en behåret klump ud. En toupé. Lynhurtigt var notesbogen fremme, og Rudi noterede. I det samme hørtes skridt.

- Rudi?? Rudi, mand, er du færdig? Vi kan lige nå en basse, hvis vi skynder os.

Völler puttede pr. refleks notesbog og toupé i lommen og ilede ud til den utålmodige og konstant sultne Mr. Rossen. Turen ned ad E-gangen fortsatte i jævnt tempo.

I hospitalets parkeringskælder rullede en vinrød Volvo V70 ind, og satte kurs mod fjerneste krog. Heike Drechler trådte frem af mørket, og gik hen til bilens chauffør.

Lidt senere meldte Stefan Edberg sig hos Gisela Weber, der efter et kort møde med Schmalbruch atter var rolig og fattet.

- Stefan Edberg. Computer-Consultant I/S. Jeg har hørt der er en såkaldt orm på jeres netværk, og havde tænkt mig at slå den ud af centercourt før der sker for megen skade. Dr. Henchel, tak.

Gisela var en anelse omtåget, og tænkte ikke nærmere over det pludselige fremmøde, men viste ham i stedet vejen til Dr. Henschels kontor. Henchel stod for indkøb af computere til personalet, og han måtte vide hvor hospitalets computercentral lå. Da Stefan Edberg stod på det tomme kontor, snuppede han først lige en Werthers Echte fra den gyldne pose på bordet, hvorefter han med snilde begyndte at tage en kopi af Dr. Henschels harddisk. I det samme tumlede en lettere forvirret Henchel ind på kontoret med et hvidt håndklæde snurret fast om hovedet.

- Hvem er du? Hvad laver du her? Edberg var fattet og takket være Heike forberedt på sådanne situationer.

- Stefan Edberg. Computer-Consultant I/S. Du genkender mig sikkert fra Wimbledon, men den tid er forbi nu. Det havde nær slået mig ihjel. Han lagde en arm om den ældre, runde mand og førte ham ud af kontoret igen, mens han fortsatte:

- Jeg havde en opvisningskamp i Kina. Der er penge i det, opvisningskampe. Nå, men jeg havde forberedt mig, du ved, trænet hårdt op til kampen – men så udbryder den her SARS-epidemi, og hele showet bliver aflyst. Intet show, ingen penge! Jeg måtte ikke forlade landet pga. karantæne, så jeg benyttede lejligheden til at tjekke op på den fodvorte, der længe havde generet mig. Den lokale Kina-læge kiggede på den, og

gav så bagefter mig det store eftersyn. Her opdager han så at mine kar omkring hjertet var som kalkstænger, og havde jeg spillet den kamp stod jeg ikke her i dag! Henchel var med nu.

- Jamen, det vil altså sige, at SARS på sin vis-

- Ja mein Herr, SARS rettete mein Leben. Jeg fik en by-pass operation, kastede ketsjeren i hjørnet og skiftede profession til computerbranchen – og det er der penge i!

Alt imens de gik, fortsatte kopieringen af harddisken ufortrødent.

Da dagen atter gik på hæld, var Dr. Schmalbruch i et tænderskærende dårligt humør. Den operation han hele dagen havde set frem til, viste sig nu umuliggjort pga. Flommesens ustyrlige trang til basser. Heike havde afvist ham, og Henchel havde alvorligt skuffet ham.

En rigtig dårlig afslutning for Dr. Schmalbruch. Midt i vreden bankede det på hans dør. Langsomt blev den åbnet, og et par utroligt lange ben med dertilhørende overdel smøg sig ind. Foran ham stod den smukkeste kvinde, han længe havde set. Han stirrede med sit arrige blik på hende. Hun stirrede ligeså vredt tilbage. Efter en kortvarig kamp, måtte Schmalbruch give efter, og krængede derpå læben op i sit velkendte, selvsikre og uimodståelige smil. Hun stirrede olmt tilbage.

Fortsættes...

**Ved bedømmelsen af de indsendte forslag vil der blive lagt vægt på at følgende indgår:
Et pludseligt dødsfald
Citater Intet tørrer så hurtigt som en tåre**